

Ya Hu Ve Adem 6

– KENAN KOÇ · 14 Ocak 2017

1.4-) Özden Kabuğa Nuzul: Allah Kelamı mı, Meleklerin Sözü mü?

Yukarıda verdiğimiz ayetlerden (65/12) ayeti üzerinde de, özel olarak duralım. Bu ayet, ifade tarzından da anlaşılacağı gibi, Meleğin (Cebrail) hitabıdır. Zira Allah, kendisi için 'Allah şöyledir, Allah böyledir, Allah şuna kadirdir' v.b. ifadeler kullanmaz. Veya Zat'ına' O ' ya da 'Hu' demez. Ben ya da bazen biz der. Dolayısıyla bu ayet, Cebrail tarafından Allah'ı anlatan, vasıflandıran bir ayettir. Tıpkı Kur'an'daki çoğu ayet ve yukarıda verdiğimiz diğer bazı ayetler gibi... Bunu söylememiz, yüzeysel bir bakış açısıyla, Kur'an'ın Allah kelamı olmasıyla çelişiyor gibi görünebilir. Ancak ifade tarzından açıkça bellidir ki bu tür ayetler, direkt Allah'ın zatından gelen ayetler değildir. Zira Allah'a; 'O 'veya 'Allah' veya 'Rab' v.b. şeklinde bir hitap söz konusudur. Bu konu üzerinde ileride duracağımız için, şimdi detaylarına girmiyoruz. Ancak şu ayeti anlamadan geçmeyelim:

"(Resulüm!) Bu söylenenleri biz sana ayetlerden ve hikmet dolu Kur'an'dan okuyoruz." (3/58).

Bunları Kur'an'dan okuyan ve bu hitabı yapan Allah mıdır, yoksa Cebrail mi?

Yine ileride üzerinde duracağımız ve bu ayette de geçen çok önemli bir kavram vardır. O da sema kavramıdır. Meallerde genellikle semaların gökler olarak çevrilmesi, bizi aslında gökleri değil, maddi âlemin boyutsal derinliklerini anlatan sema kavramından uzaklaştırır. Allah'ın emir ve hükümlerinin semalar ve yer arasında inip durması, algıladığımız âlemlerin en dip katmanı ve oluşturucusu olan, hiçbir şekilde algılayamayacağımız bir şeydir. Bize hiçlik olarak görünen Allah'ın zatından, ya da Hu makamından, algıladığımız maddi âlemlere doğru geçişi gösterir. Semalara ve tam anlamıyla algıladığımız âlem olan semaların ardına (yere), Zaat'ın bilinç, irade ve kudretinin yansıması demektir. Bu sistem dolayısıyla Allah her şeye kadir ve her şeyi kuşatıcıdır. Bunu özellikle Büyük Melekler çok iyi bildiği için, O'nun ilmi dışında hiçbir şey olmayacağını siz de bilirsiniz, diyerek; Cebrail Mutlak gerçeği bize anlatmaktadır. Burada yedi kat sema kavramında geçen

yedi rakamının da, sayısal bir değer olmayıp, özellikle Ku'an'ın indiği dönemde kullanılan arapça'da çokluk anlamına gelen bir terim olduğunu ekleyelim.2

1.5-) Aşkınlığı İçkin, İçkinliği Aşkın Olan Allah

Şimdi tekrar konumuza dönersek şunu söylemeliyiz ki; her oluş, kendi içinde bir âlemdir. Bu nedenle bizim kainat dediğimiz sistem, düşünebileceğimiz her çeşit mekan ve zamanda; düşünebileceğimiz her düzeydeki âlemler içre âlemlerden oluşur. Örneğin; evren içre bir galaksi bir âlemdir. Bu galaksi, (diyelim Samanyolu galaksisiyse,) onun içindeki Güneş sistemi, sadece o sınırlardan baksak bile bir âlemdir. Bu sistemdeki Dünya, bu dünyadaki bir bahçe, bu bahçedeki bir ağaç, bir âlemdir. Bu ağacın geçmişteki hali olan tohum, bu tohumun atomları ve atom altı parçacıkları, hep birer

âlemdir. Tüm evrene bu atom ve atom altı boyuttan baktığımızda ise, evrenin tüm manzarası değişir. Her şey atomların dans ettiği ya da frekans girişimlerinden ibaret olan bir evren haline gelir.

Öyleyse; sadece bu evren içre âlemlerden biri olan bir tohum bile, büyüyüp ağaç olma sürecinde onu büyüten tanrı, tohumun kendiliğinden büyüüşüne özünden etki etmiyorsa nereden etki eder? Ve tüm tohumların, tüm hücre ve atomların tüm yıldızların tanrısı !.. Nasıl bir yerdedir ki her şeye aynı anda etki edebiliyor? Bunun tek cevabı tüm şeylerin en derunuda olan boyuttan, yani özlerinden tüm şeyleri var kılmaları ve bunu sürdürmesi değil midir?

Evrendeki tüm canlı sistemlerinin ayrı ayrı genetik bilgilerini sonsuz sayıda hücrelere kotlamıştır. O bilgilerin açılımıyla canlı sistemleri oluşturur. Her hücrenin diğerleriyle ilişkilerini düzenleyip hangi organın unsuru olacağını bildiren, sistemin ise bir bütün olarak fiziğine ve karakterine yönelik tüm özelliklerini açığa çıkarır. Tüm bunları varlığın kendi varlığından yapmıyor da sadece gökte bir yerden mi her zerreye hükmediyor?3-4 Yoksa gökteki tanrıyı reddederken özdeki tanrıyı da ret edip tüm gücü maddenin bizatihi kendisine veren Materyalist ve Ateist(11) düşünürler gibi; her şey, sadece şeyin kendi gücüyle oluşmaktadır. Öyleyse şeyler bizatihi ezelden ebede, farklı gözlemleyemediğimiz ve gözlemleyemeyeceğimiz tarzlarda da olsa kendi kendilerine oluşlarını sürdürmektedir mi diyelim? Elbette bu da düşünülebilir bir görüştür. Bu görüşün geçersizliğini ilerdeki bölümlerde sık sık göstereceğiz.

Evet kendiliğinden oluş en önemli gerçektir. Ancak bu muazzam oluşu gerçekleştiren ve sürdüren, şeyi şeyin özünden hükmü altında tutan bilinçli bir oluşturucu vardır. Bu Oluşturucu, şeylerin dışında haricinde değil, ama sadece şeylerin özünde de değildir. Kur'an'ı düşünceyle, "O içten ve dıştan her şeyi kuşatmış" olmalıdır. Allah'ın âlemlerden gani olması, O'nun âlemleri dıştan ve şeyi şeyin özünden kuşatmasıdır. O'nun alemleri aynı zamanda içten kuşatmış olması demektir (aşkınlık ve içkinlik).

Bu noktada önemle belirtelim ki; iç ve dış kavramlarıyla, mekânsal bir düzlem ya da derinlik kastetmiyoruz. Âlemlerden ayrı olan Mutlak Varlığın, âlemleri ilmi ile kuşatmasından bahsediyoruz. Somutlaştırarak bir örnek üzerinden gitmek, anlatmak istediklerimizi netleştirecektir. Şöyleki; İlim ile kuşatmayla,(deyim yerindeyse), rüya gören bir beynin rüyadan ayrı bir şey olduğunu kastediyoruz. Rüya bu beynin bir fonksiyonudur. Gördüğümüz bir rüya âlemini esas alırsak; bu alemde maddi varlık olarak, zat olarak, vücut olarak ya da beyin olarak biz yoğuzdur. Rüya âleminin atmosferinin en ince zerresinde dahi beynimizin maddi bir parçasına denk gelemez. O âlem tamamen beynimizin bulunduğu düzlemin haricinde bir boyuttur. Ancak; rüya âlemi beynimizin beynimizde oluşturduğu, her noktasında o noktasından var kıldığı bir âlemdir.

Kur'an'da da uyku ve rüya için; insanların ibret alması, dersler çıkarması gereken olaylar olarak bahsedilir. İşte bizce bu derslerden en önemlisi bahsetmeye çalıştığımız benzeşim ilkesini,

yani beyin- rüya âlemi arasındaki ilişkiyle, Allah- varlık âlemi arasındaki ilişkiyi kurabilmektir. Ancak şu farkla ki, biz rüyalarımız yönlendirir, bilinçli olarak var kılar pozisyonda değildir. Allah ise, elbette bize benzemez. Ayrıca rüya görürken beynimizde bir hareket, dalgalanma olur. Allah için bu da düşünülemez.

Faklılıklarını ayrı tutup, bu tarz bir ilişkiyi kuramamız halinde ; doğanın canlı cansız her biriminde gördüğümüz muazzam bilinci açıklayamaz ya da yanlış açıklarız. Bu bilinç sadece insanda yok değil , belki bilinçliliklerinin farkında olmayan puslu, saklı bir bilinç haliyle her şeyde vardır. Bilincin, sadece insanda bu şekilde açığa çıkmış olması bile, maddenin özündeki varlığını gösterir. Çünkü hiçbir şey yoktan var olamaz.

Bununla ilgili, yine, Hubert Reeves'in dediklerine bakalım: "Pusulayı yaklaşık bin yıl önce Çinliler icat etti. Posta güvercinleri, kaplumbağalar, bakteriler onu yüzlerce milyon yıldan beri kullanıyor. Radarın ilkesi son dünya savaşı sırasında doğmuştur. Gökteki düşman uçaklarının varlığını ortaya çıkarmak için geliştirilmiştir. Yarasalar birkaç milyon yıl önce tamamen radara benzeyen bir sonar geliştirmişlerdir. Yarasaların hedeflediği böcekler de onların gönderdiği dalgaları bozmayı bilir ki, bu 1992'deki Körfez Savaşı sırasında keşfedilip kullanılan bir tekniktir. Doğa zeka pırıltıları saçar. Ne zaman yeni bir teknik icat etsek, doğanın uzun zamandır onun efendisi olduğunu ve onu bizden çok daha iyi kotardığını keşfederiz."

Pekalâ; zeka pırıltıları saçan bu doğa ya da tabiat nedir? Tabiat, şeyin tabii olduğu şey, şeyin özelliği değil midir? Doğa derken, şeylerin doğasından bahsetmiş olmaz mıyız? Bilimin kastettiği doğada, doğanın unsurları olan şeylerin ötesinde, gözlemleyemediğimiz doğaüstü bir doğa ya da tabiat yoktur.

Ama gerçekte, Hua hu ching'de dendiği gibi: "Doğaüstü de doğal olan gibi, doğanın bir parçasıdır./ Latif olan, ikisini de içerir./ Senin doğanla evrenin bütün doğası bir ve aynıdır./ Tarifi imkansızdır; ama her zaman hazırır./ Sen sadece kendini buna açık tut./ Bilge, kendi saf doğasını keşfeder./ O doğa ki, evrenin saf doğasıdır./ Evrenin latif hakikatini gerçekleştirmekle,/ Zaman ve mekanın üstüne çıkarsın"

Bizimse doğa ya da tabiat olarak genellediğimiz mefhum, ayrı ayrı şeylerdeki oluş ve özelliklerdir. Gruplamamızdan, kategorize etmemizden meydana gelir. Öyleyse doğa ya da tabiat derken, şeyin kendiliğinden oluş tarzından ve bu tarzın diğer şeylerin oluş tarzlarıyla etkileşiminden başka bir şeyi kastetmeyiz. Yani doğa ana dediğimiz, bu doğa anayı oluşturan varlıkların doğasının bileşiminden başka bir şey değildir. Doğa ananın muazzam gücü de, onun parçaları olan varlıkların doğalarının muazzam gücünden gelir.

Bu durumda böylesi bir doğada, örneğin gelmiş geçmiş ve gelecek tüm yağmurları yağdıran, rüzgârları estiren Tanrı yağmurun ya da rüzgârın oluşumundan ayrı olarak mı bunları yapmaktadır? Yani rüzgârı estiren biri mi vardır,? Yoksa rüzgâr esmekte midir? Nerededir yağmurun tanrısı? Aynı tanrı evren ölçeğinde düşündüğümüzde, tüm galaksi, yıldız ve gezegenlerin hareket, düzen ve birbiriyle etkileşimini de yönetmiyor mu?

Öyleyse bu gerçeklere dayanarak, çoğu düşünür gibi 'doğa ya da geniş ölçekte evren kendi kendine yeter', bir tanrıya ne gerek var mı diyelim? Yoksa kendi kendine yeten doğanın

doğasındaki kendi kendine yetme özelliğini, oluşun özünden doğaya bahşeden, mutlak ve gerçek anlamda sadece kendisi kendi kendine yetme özelliğine sahip olan, gizil, tek bir Tanrı'yı mı düşünelim? Gözlemediğimiz şeylerin ötesindeki gözlemleyemediğimiz doğa, ya da tabiat bu Tanrı'dan olmasın? Yoksa doğanın zekâ pırıltıları saçması, bilinçli bir var edene dayanmadan nasıl mümkün olabilir? Bu bilincin zorunluluğunu bir kenara koysak bile, sürekli değişim halinde bulunan doğanın unsurları, doğa ötesi bir değişmeze değil de, nasıl sadece kendileri gibi doğal ve değişen unsurlara dayanarak hep var ola gelmektedir? Bu doğa ötesi değişmez Tanrı değil mi ki, kendini rüzgârın esişinde, yağmurun yağışında gizlemiştir?

Bu Tanrı değil midir ki oluşu başka türlü oldurması, oluşu kendinden ayrı oldurması ve bunun sonucunda kendini gizlememesi muhaldir (olamayacak, akla aykırı, felsefi olarak saçma bir şey). O zaman oluş tanrıdan ayrı bir tanrı olmaz mı? İşte o zaman denmez mi rüzgârın tanrısı, yağmurun tanrısı, ataların tanrısı, hayvanların tanrısı v.b.?Tanrı ; zaman sonsuz sayıda çoğalmış olmaz mı ? Vahdet (Birlik) ki, o vakit kesrete (bölünmelere, çokluğa) dönüşmüştür. Yani ikilik (çokluk) oluşmuştur. O zaman artık zihinlerde Putlar kurulmuştur ! Kurulan putlar kırılmadan ruhlar özgür olamayacağı da aşikârdır.